

ČEKEJME JEDEN NA DRUHÉHO

Kázání ze soboty 22.9.2018 – br. Michal Balcar

Sestry a bratři v Kristu,

dovolím si své dnešní kázání začít otázkou, zda jste na Večeři Páně řádně nachystáni. Připravovali jste se? Jak se má člověk nachystat, ptáte se? No, dle apoštola Pavla například tím, že se řádně nasnídá. Protože přijít hladový, by znamenalo přijít ve stavu, který je v rozporu s Písmem.

Text k dnešnímu kázání je z 1 Kor 11,26-34:

Kdykoli tedy jíte tento chléb a pijete tento kalich, zvěstujete smrt Páně, dokud on nepřijde. Kdo by tedy jedl tento chléb a pil kalich Páně nehodně, proviní se proti tělu a krvi Páně. Nechtě každý sám sebe zkoumá, než tento chléb jí a z tohoto kalicha pije. Kdo jí a pije a nerozpoznává, že jde o tělo Páně, jí a pije sám sobě odsouzení. Proto je mezi vámi tolik slabých a nemocných a mnozí umírají. Kdybychom soudili sami sebe, nebyli bychom souzeni. Když nás však soudí Pán, je to k naší nápravě, abychom nebyli odsouzeni spolu se světem. A tak, bratři moji, když se shromažďujete k společnému stolu, čkejte jeden na druhého. Kdo má hlad, ať se nají doma, abyste se neshromažďovali k odsouzení. Ostatní věci zařídím, až přijdu.

Problémy v Korintu

Z teologického hlediska je tento text významný mj. tím, že se jedná o nejstarší zmínku o Večeři Páně v Novém zákoně. Pavlovy listy obecně vznikly dříve, než evangelia a byť ty jim dějově předcházejí, jsou vlastně z pozdější doby. Pavel popisuje způsob, jakým se VP slavila v prvokřesťanských sborech. A popisuje také nešvary, které slavení doprovázely.

Text, který jsem četl býval zdrojem traumat pro starší generaci členů naší církve. Výzvu ke zkoumání sebe sama četli bratři a sestry jako vztyčený Boží prst, který ukazuje na každého, kdo páchá hříchem. A tak mnozí nepřistupovali tehdy, když měli dojem, že jejich hříšnost je pro

Boží odpuštění až moc veliká. Dovolím si k tomu dvě poznámky: mám za to, že příčinou bylo nesprávné čtení. Pavel v textu jasně říká, kdo je ten, kdo přijímá nehodně – člověk, který nerozpoznává, že jde o tělo a krev Páně. Ten, kdo se na Večeři Páně přišel jenom najíst. Vždyť my všichni hřešíme, a proto k VP přicházíme. Tento obřad nám zvěstuje Boží odpuštění. Druhá poznámka se týká vážnosti, se kterou starší generace k VP přistupovala. Po té se mi stýská. Ta nám chybí.

To hlavní riziko, o kterém mluví Pavel, a sice, že jsou lidé, kteří se na Večeři Páně chodí najíst, to už nám nehrozí. Proč? Bohužel ne proto, že bychom byli duchovně o tolik dál, nýbrž hlavně proto, že porce, které dostáváme, jsou pro tento účel naprosto nevhodné. Také mám za to, že dnes již výjimečně přichází někdo, kdo nerozpoznává, že by šlo o tělo a krev Páně. Jsme tedy s Pavlem rychle hotovi? Dovolil bych si vás upozornit na nenápadný verš. Verš 33. Ten má totiž v sobě myšlenku aktuální a nadčasovou.

A tak, bratři moji, když se shromažďujete k společnému stolu, čekejte jeden na druhého.

Vykladači se k němu staví obvykle velmi prozaicky. Pavel nabádá věřící, kteří jsou první u stolu, aby všechno hned nesnědli. Situace, kterou známe z agape. Ti, kdo jsou první u stolu, si vyberou ty nejlepší kousky. Ten, kdo přijde po půl hodině už má jen cizrnové chlebičky.

Víc než jen praktické ohledy

Ale já mám za to, že v tomto verši je víc, než jen výzva k lepší etiketě stolování. Sloveso *ekdechomai*, které je zde použité pro ‘čekání’, není v NZ příliš časté. Jeho jiný významný výskyt je v Jk 5,7-8, kde popisuje čekání na Pána. A my víme z prvního verše naší pasáže, že i obřad VP je spojen s čekáním na Pána a jeho příchod (*zvěstujete smrt Páně, dokud on nepřijde.*). Čekání na druhý příchod by nás mělo vést k tomu, že čekáme jeden na druhého.

O jakém čekání je řeč? O čekání, které nemá místo v dnešním vysoce konkurenčním světě. Ten, kdo dnes čeká na druhého, toho předběhnou ostatní. Čekat na druhého se nenosí. Nosí se schopnost druhého předstihnout.

Čekání, o kterém je řeč, je o schopnosti si porozumět ve společnosti i v celé církvi. To čekání vyžaduje ochotu upustit od velkých slov, zlých nálepek a nepřijatelných zkratk, kterými se častujeme (liberál/konzerva, odpadlík/fundamentalista, svěťák/vajtovec). Nečekáme jeden na druhého a to nám brání té druhé straně porozumět, dát šanci. Vnímáme se navzájem jako slabší ve víře, jako pomalejší, méně vyzrálé. Ale ono je dost možné, že ten druhý má na nás úplně stejný názor. Pokud na tebe čekám já, možná na mě počkáš i ty.

O duchu Férplejovi

Jednoduše nás Pavel vede k ohleduplnosti, k citlivosti, k empatii. K tomu, abychom hráli fair play. To je oslí můstek k ilustraci, kterou si dovolím ukrást z knihy Jaroslava (nikoli Vlastimila – mea culpa!) Žáka – Dobrodužství šesti trampů. V této knize se totiž vypráví příběh z fotbalového prostředí, které zrovna ohleduplností nevykíná. Simulování, fauly, snaha zvítězit za každou cenu jsou mnohem víc, než fair play a čekání na druhého.

Poslyšte tedy příběh o duchu Férplejovi, který kdysi vládl nad českými fotbalovými

stadiony: Při zápase Viktorie Žižkov (prorocké zření Žákovo?) a Slavie došlo k povedenému útoku. Viktoriáni se řítí na bránu, mezi nimi a svatyní gólmánovou již stojí jen jediný obránce červenobílých a mezi diváky to zahučí: „*Ted' ho složí!*“ Leč co to? Obránce se zastaví, uklání se a praví: „*Nač tak pospícháte pane kolego? Jen prosím, rače si připravit míč k ráně. Dovolte, sám vám ho zpracuji.*“ „*Ale pročpak byste se namáhal?*“ praví útočník, „*sám si míček zastavím, takto, ačkoli, kdyby vám snad by líbo odkopnouti jeje?*“ Vtom přibíhá další hráč a praví: „*Pročpak, kamaráde, tady pánovi bráníš ve hře? Jakési klíčky neobratné tu provádíš a pán si ani nezahraje.*“ „*Snad byste kvůli mě chlapce neplísil!*“ brání obránce protihráče, „*Jen ať si zakopá podle svého gusta. Já, víte, jsem již člověk v letech, a chvála Bohu jsem se nahrál dost a dost.*“ Ted' již také vybíhá brankař Viktorie a klepe útočníkovi hostí na rameno: „*Vašnosti, branka je momentálně prázdná, kdyby vám snad přišlo po chuti dát si góleček?*“ Běda, celý příběh končí tak, že je duch Férolej uzavřen do lahve a fotbalový svět vypadá tak, jak vypadá.

Závěr

To o čem kážu je v kostce: Večeře Páně nezvěstuje jen individuální odpuštění, ale může by být společným prožitkem celé církve, celého sboru. Skrze společné přijímání zvěstujeme smrt Páně, dokud on nepřijde a to by nás mělo vést k větší citlivosti na druhého, k čekání na druhého, k čekání na bratra a sestru, kteří také, jako já přistupují ke stolu Páně, kteří jsou si vědomi vlastní nedostatečnosti a spoléhají na Boží milost.